30/11/2018

Η Θρονική Εορτή στο Φανάρι

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Σε πανηγυρική ατμόσφαιρα το Οικουμενικό Πατριαρχείο τίμησε τη μνήμη του ιδρυτού του, Αγίου Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου. Σήμερα, Παρασκευή, 30 Νοεμβρίου, τελέστηκε Πατριαρχική και Συνοδική Θεία Λειτουργία στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι, κατά τη διάρκεια της οποίας ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος χειροτόνησε στο βαθμό του διακόνου τον υποδιάκονο Ανδρέα Κρότσακ, ουκρανικής καταγωγής, δίνοντας του το όνομα Ιάκωβος.

Κατά την Θεία Λειτουργία παρέστη αντιπροσωπεία της Εκκλησίας της Ρώμης υπό τον Καρδινάλιο Κουρτ Κοχ, Πρόεδρο του Ποντιφικού Συμβουλίου για την Χριστιανική Ενότητα.

Συμπροσευχήθηκαν πολλοί Ιεράρχες του Θρόνου και άλλων Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, Κληρικοί, Μοναχοί και Μοναχές από την Πόλη και την Ελλάδα.

Επίσης, εκκλησιάστηκαν, ο Υφυπουργός Εξωτερικών της Ελλάδας κ. Μάρκος Μπόλαρης, εκπρόσωπος της Ελληνικής Κυβερνήσεως, οι εν Αγκύρα Πρέσβεις της Ελλάδος, κ. Πέτρος Μαυροειδής και της Ουκρανίας, κ. Andrii Sybiha, οι Γενικοί Πρόξενοι της Ελλάδος, κ. Γεωργία Σουλτανοπούλου, της Ουκρανίας, κ. Oleksander Gaman, της Γεωργίας, κ.Inga Kikvadze, ο κ. Rostislav Pavlenko, Σύμβουλος του Προέδρου της Ουκρανίας, διπλωμάτες, Άρχοντες Οφφικιάλιοι της Μεγάλης Εκκλησίας του Χριστού και πλήθος πιστών.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Επίσκοπος Χριστουπόλεως Μακάριος.

Μετά την απόλυση ο Οικουμενικός Πατριάρχης προσφώνησε την επίσημη Αντιπροσωπεία της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Αναφερόμενος στον διεξαγόμενο διάλογο «της αγάπης και της αληθείας» μεταξύ των δύο Εκκλησιών, ο οποίος ξεκίνησε πριν από περίπου μισό αιώνα, ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος τόνισε ότι τα νέα υπό εξέταση θέματα θα δώσουν ισχυρά ώθηση στη συνέχιση της προσπάθειας αντιμετώπισης των ζητημάτων που διαιρούν τις δύο Εκκλησίες. «Ο επίσημος θεολογικός διάλογος είναι ο έτερος πυλών των σχέσεων μεταξύ Ορθοδόξου και Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, ο οποίος είναι αδιανόητος χωρίς τον παράλληλον διάλογον της αγάπης. Συνεχίζομεν τον «διάλογον της αληθείας», ο οποίος επικεντρούται πλέον εις το θέμα «Πρωτείον και Συνοδικότης κατά την δευτέραν χιλιετίαν και σήμερον». Είμεθα βέβαιοι, ότι η θεματική αύτη θα δώση ισχυράν ώθησιν και θα τροφοδοτήση θετικώς τον επίσημον ημών διάλογον κατά τα επόμενα έτη. Εξ άλλου, αι δυσκολίαι εις τον θεολογικόν διάλογον συνδέονται με την πολυπλοκότητα των συζητουμένων θεμάτων, τα οποία, επί αιώνας, απησχόλουν και διήρουν τας Εκκλησίας ημών. Η βούλησις διά την συνέχισιν της πορείας προς την ποθεινήν ενότητα δεν έχει εξασθενήσει, ως διεβεβαιώθη, διά την ημετέραν πλευράν, και από την Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον της Ορθοδόξου Εκκλησίας εν Κρήτη».

Στην ομιλία του ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρθηκε και σε όλους όσοι μάχονται τον διάλογο μεταξύ των δύο Εκκλησιών. «Εις δε τους εκπροσώπους του αντιοικουμενικού και αντιδιαλογικού φονταμενταλισμού, λέγομεν, μετ᾽ εμφάσεως, ότι όχι μόνον δεν είναι οι αυθεντικοί υπερασπισταί της εκκλησιαστικής παραδόσεως, ως οι ίδιοι θεωρούν τον εαυτόν των, αλλά ότι παρερμηνεύουν και παραποιούν την γνησίαν παράδοσιν, και, διά του ου κατ᾽ επίγνωσιν ζήλου των, διχάζουν τον λαόν του Θεού. Ως απεφάνθη η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος, «κοινός» και «ενιαίος» σκοπός εις πάντας τους θεολογικούς διαλόγους, τους οποίους διεξάγει η Ορθόδοξος Εκκλησία, είναι «η τελική αποκατάστασις της εν τη ορθή πίστει και τη αγάπη ενότητος» (Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον, § 12). Το κοινόν ποτήριον της Θείας Ευχαριστίας

προϋποθέτει την κοινήν πίστιν, την πλήρη συμφωνίαν εις την ομολογίαν της πίστεως».

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στην απόφαση της Εκκλησίας της Ρωσίας να διακόψει την ευχαριστιακή κοινωνία με το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αντιδρώντας στην απόφασή του να εκχωρήσει Αυτοκεφαλία στην Εκκλησία της Ουκρανίας.

«Εις την Θείαν Ευχαριστίαν συμπυκνούται το θεανδρικόν μυστήριον της Εκκλησίας και εκφράζεται η ενότης του εκκλησιαστι-κού Σώματος. Ως θεολογεί ο Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας (Εις την Θείαν Λειτουργίαν, PG 150, 452), η Εκκλησία «σημαίνεται εν τοις μυστηρίοις», δηλαδή εν τη Ευχαριστία, και «διά των μυστηρίων τούτων των ιερών, ώσπερ διά θυρίδων, εις τον σκοτεινόν τούτον κόσμον ο ήλιος εισέρχεται της δικαιοσύνης» (Ν. Καβάσιλας, Περί της εν Χριστώ ζωής, PG 150, 504).

Ενώ εις τον θεολογικόν ημών διάλογον, επί της αρχής ταύτης καθορίζεται η σχέσις ενότητος εν τη πίστει και ευχαριστιακής κοινωνίας, δυστυχώς, εις την εν εξελίξει διαδικασίαν χορηγήσεως Αυτοκεφαλίας εις τον εν Ουκρανία λαόν του Θεού εκ μέρους του καθ᾽ ημάς Οικουμενικού Θρόνου, ως εγένετο και κατά το παρελθόν εις αντιστοίχους περιπτώσεις, με σκοπόν να επέλθη ειρήνευσις εν Ουκρανία, να προληφθούν περαιτέρω διασπάσεις, να αναπαυθή ο εμπερίστατος Ουκρανικός λαός και να ενισχυθή η ενότης και η ευστάθεια της Ορθοδόξου Εκκλησίας, η αδελφή Εκκλησία της Ρωσσίας, αντιδρώσα εις το Ουκρανικόν Αυτοκέφαλον, διέκοψε την ευχαριστιακήν κοινωνίαν μετά του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Εις την περίπτωσιν ταύτην, η Ευχαριστία, το κεντρικόν γεγονός της εκκλησιαστικής ζωής, χρησιμοποιείται, ανεξαρτήτως από την υφισταμένην ενότητα εν τη πίστει, μετά περισσής ευκολίας, ως μέσον διά να ασκηθή πίεσις, δήθεν προς διαφύλαξιν της ενότητος της Ορθοδοξίας, η οποία αποκόπτεται τοιουτοτρόπως από την εν τη πίστει ενότητα, άνευ της οποίας δεν νοείται η κοινωνία «εν τοις μυστηρίοις», και συνδέεται με κοσμικά κριτήρια, τα οποία καθίστανται μέτρον του «ουκ εκ του κόσμου» χαρακτήρος της Εκκλησίας. Η στάσις αύτη του Πατριαρχείου Μόσχας στερείται θεολογικού και εκκλησιολογικού θεμελίου, και αντίκειται προς την Παράδοσιν της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας».

Στην ομιλία του, επίσης, επεσήμανε τη σημασία του διαλόγου μεταξύ Ρωμαιοκαθολικής και Ορθοδόξου Εκκλησίας, ο οποίος διευκολύνει την κοινή χριστιανική μαρτυρία στον σύγχρονο κόσμο, που, μεταξύ άλλων, δοκιμάζεται και από τον θρησκευτικό φονταμενταλισμό.

«Ο Θεός είναι παρών, όπου υπάρχει αγάπη και αλληλεγγύη. Η γνησία πίστις, η

οποία προσεγγίζει τον άνθρωπον επί τη βάσει της θείας αυτού προελεύσεως και εν αναφορά προς τον αιώνιον αυτού προορισμόν, ενισχύει τον σεβασμόν προς τον συνάνθρωπον, το διακονικόν πνεύμα, τον αγώνα διά την ειρήνην και την δικαιοσύνην. Εν τω πνεύματι τούτω, το Οικουμενικόν Πατριαρχείον επιδιώκει τον διάλογον με τον σύγχρονον πολιτισμόν και τους πολιτισμούς, και εκφράζει την μαρτυρίαν της Ορθοδοξίας έναντι των σημείων των καιρών. Χαιρετίζομεν δε και τας πολλάς αντιστοίχους παρεμβάσεις του Αγιωτάτου Πάπα Ρώμης Φραγκίσκο».

Στη συνέχεια ο Καρδινάλιος Κουρτ Κοχ ανέγνωσε μήνυμα του Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου με το οποίο εξέφρασε τις θερμές ευχές του προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο για την εορτή του προστάτη του, Αγίου Αποστόλου Ανδρέα, και αναφέρθηκε στη σημασία του διαλόγου μεταξύ των δύο Εκκλησιών αλλά και της συνεργασίας τους για την επικράτηση της ειρήνης στον κόσμο. «Η αναζήτηση της αποκατάστασης της πλήρους κοινωνίας είναι πάνω απ’ όλα μια ανταπόκριση προς το θέλημα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος κατά την παραμονή του Πάθους Του προσευχήθηκε οι μαθητές του « Ίνα ώσιν εν … ». Ενωμένοι δίνουμε μία περισσότερο αποτελεσματική απάντηση στις ανάγκες τόσων πολλών ανδρών και γυναικών της εποχής μας, ιδιαιτέρως εκείνων που υποφέρουν από την φτώχεια, την πείνα, τις ασθένειες και τον πόλεμο. Στο σημείο αυτό θα ήθελα να εκφράσω την βαθύτατη ευγνωμοσύνη μου στην Αγιότητά σας για την παρουσία σας στην ημέρα προσευχής για την ειρήνη στη Μέση Ανατολή, που πραγματοποιήθηκε στις 7 Ιουλίου στο Μπάρι, παρουσία επικεφαλής Εκκλησιών ή εκπροσώπων τους, από αυτή την πολύπαθη περιοχή. Είναι μια πηγή μεγάλης ανακούφισης να μοιράζομαι με την Αγιότητά σας τις ίδιες ανησυχίες για την τραγική κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι αδελφοί και οι αδελφές μας στην περιοχή. Σε έναν κόσμο πληγωμένο από συγκρούσεις, η ενότητα των Χριστιανών είναι ένα σημάδι ελπίδας που πρέπει η ακτινοβολία του να είναι ορατή περισσότερο από ποτέ».

Ακολούθως στην Αίθουσα του Θρόνου του Πατριαρχικού Οίκου πραγματοποιήθηκε η ομιλία του νεοχειροτονηθέντος διακόνου Ιακώβου, ο οποίος εξέφρασε την υιική ευγνωμοσύνη και αφοσίωσή του προς τον Παναγιώτατο. Στον λόγο του ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος έδωσε πατρικές νουθεσίες προς το νέο κληρικό ο οποίος θα διακονήσει στο Σεπτό Κέντρο της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας.

«Αγαπητέ μας πάτερ Ιάκωβε, καλώς μας ήρθες εις την βασιλεύουσαν Πόλιν, εις του Βοσπόρου τα αγιονέρια, εις το Κέντρον της Ορθοδοξίας. Και ήρθες εις αυτό οικειοθελώς, αυθορμήτως, δια να αφιερωθής εις αυτό ψυχή τε και σώματι· εις αυτό και εις την οικουμενικήν διακονίαν και αποστολήν του, ως ένας πιστός υπηρέτης και διάκονός του, μετέχων εις τις χαρές και τις λύπες του, εις την

αγωνίαν του και εις την δόξαν του, εις την δυσφημίαν και την ευφημίαν του. Αυτά όλα ήσαν πάντοτε συνυφασμένα εις την ζωήν του μαρτυρικού άμα και θεοδοξάστου Θρόνου μας, ο οποίος παρά τας περιπετείας της «ιδού· ζη» και συν Θεώ θα ζη μέχρι της συντελείας των αιώνων, παρά τας εναντίον του επιβουλάς και τας ασχημίας αλλαχόθεν τε και εκ ψευδαδέλφων. Αυτοί ποτέ δεν έλειψαν από την ζωήν του και μάλιστα μεταξύ των υπ' αυτού, του Θρόνου, πολλαπλώς ευεργετηθέντων. Σε ωνομάσαμεν Ιάκωβον, για να έχεις την χάριν και την προστασίαν του νέου Αγίου της Εκκλησίας μας, Ιακώβου του Τσαλίκη, του εκ Λιβισίου της Μάκρης καταγωμένου, από την επαρχίαν του Αγίου Τελμησσού, του γέροντός σου, και δια τούτο φορέως υπάρξαντος όλων των αρετών του Μικρασιατικού ελληνισμού και του πολιτισμού αυτού, τον οποίον και μετεφύτευσεν παντού, όπου αργότερα διηκόνησε», είπε, μεταξύ άλλων, ο Οικουμενικός Πατριάρχης.